

عنوان مقاله:

جایگاه معنوی حرم رضوی در دوره شاه طهماسب اول صفوی (۹۸۴-۹۳۰ق)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 11، شماره 41 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

محمود مهمان نواز - استادیار، گروه تاریخ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

شاه طهماسب، دومین شاه سلسله صفویه، به دلیل نوپایی حکومت نیازمند تثبیت جایگاه معنوی خویش در بین شیعیان بود. در این راستا توجه به نمادها و اماکن مقدس شیعی از جمله حرم حضرت رضا(ع) در سیاست او از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. این پژوهش دربرگیرنده تحولاتی است که با محوریت حرم رضوی در دوره شاه طهماسب به وقوع پیوست و درصدد پاسخ به این پرسش می باشد که حرم رضوی در دوره شاه طهماسب از چه جایگاه معنوی و مذهبی برخوردار بود؟ با بررسی مولفه‌هایی همچون زیارت، توسل، نذورات، موقوفات و تدفین بزرگان در جوار حرم رضوی، می توان نسبت به جایگاه معنوی و مذهبی رفیع این مکان در دوران حکومت شاه طهماسب آگاهی یافت. به نظر می رسد علاوه بر جنبه های مذهبی و معنوی، به سبب آنکه حرم رضوی تنها حرم ائمه معصومین(ع) موجود در قلمرو شاه طهماسب بود، اعتبار ویژه‌ای در سیاست‌های این شاه داشته است. شاه و درباریان با استفاده از شیوه های مختلف در پی اثبات ارادت خود به این مرقد مطهر بوده اند. این پژوهش بر آن است تا به مواردی از قبیل جایگاه زیارت و توسل به امام رضا(ع)، موقوفات و نذورات حرم رضوی در این مقطع تاریخی، جایگاه حرم رضوی در میان حکومت های همسایه، نقش حرم رضوی در تصمیمات شاه طهماسب و درنهایت مدفونین در جوار حرم رضوی، بپردازد. روش پژوهش، توصیفی-تحلیلی و جمع آوری اطلاعات به روش کتابخانه ای انجام شده است. ابزار اصلی این پژوهش داده-های منابع تاریخی عصر صفوی می باشد و درنهایت بر پایه یافته های حاصل از منابع استنتاج، تبیین و تحلیل به عمل آمده است.

کلمات کلیدی:

شاه طهماسب اول، صفویان، مشهد، حرم رضوی، آستان قدس رضوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030448>

